

प्रा. डा. गौरवराज ढकाल, MS, FISS
वरिष्ठ विशेषज्ञ - मेसेन्ट्रिय (पाचन), मूत्राशय, अंडाशय, कवचर रोग / पाचन सर्जरी
 समनः प्रत्येक महिलाको दोस्रो शुरुवात, ऊ हरिपल्लव काठमाडौणबाट

डा. पुरुषोत्तम पराजुली, MS, MCh
वरिष्ठ विशेषज्ञ - फिसाब, प्रोस्टेट, मूत्रवाहिनी, पथरी तथा मूत्र रोग / युरोलोजि
 समनः प्रत्येक महिलाको तेस्रो शाखाबाट, मन्थरी हरिपल्लव, विराटनगरबाट

डा. अपार पोखरेल, MS, FIPE
वरिष्ठ विशेषज्ञ - नाक, कान, घंटी रोग / श्रोत्र तथा श्रवणक ENT सर्जन
 समनः प्रत्येक महिलाको अठ्ठिन शाखाबाट, सिमेलि हरिपल्लव, काठमाडौणबाट

डा. हरिशंकर प्र. थापा, MD, FIEM
वरिष्ठ विशेषज्ञ - मसृमेल (सुगर), थाइराइड, हर्मोन रोग
 समनः प्रत्येक महिलाको अठ्ठिन शाखाबाट, विराटनगरबाट

सम्पादकीय

बिगार्ने उपल्लो जाति

धनीले गरिबलाई हेर्ने , ठूलो जातले सानो जातलाई हेला गर्ने कुप्रथा सायदै हट्न सक्छ । किनकि राज्यसत्तामा भएकाहरु नै यसको पक्षपाती हुन् । कथित उपल्लो जातिका भनाउँदाहरु नै सत्तामा छन् । उनीहरूबाटै छुवाछूत र विभेद हुँदै आएको छ । मान्छे-मान्छेबीच जात वा रंगका आधारमा गरिने विभेद मानव जातिकै सबैभन्दा निकृष्टता हो। तर, यही निकृष्टताले नेपाललाई अझै पनि गाँजेको छ। दलित भएकै आधारमा समाजमा हेपिनुपर्ने र चेपिनुपर्ने मात्रै नभई उठिबासै लाग्नेसम्मका घटना भएका छन् यो देशमा। सिरहाको औरही गाउँपालिकामा दीपक मलिकलाई महायज्ञ गर्ने बहानामा उठिबास लगाइयो। महायज्ञस्थलका लागि दलितको घर उठाउनु हदैसम्मको निचता अरू कोहीबाट होइन, गाउँपालिका अध्यक्ष शिवराज यादवकै अगुवाइमा भयो। यो सरासर नेपालको प्रचलित कानून र संविधानमाथिकै चुनौती हो। संविधानले मौलिक हकमै व्यवस्था गरेको छ कि छुवाछूत विरुद्धको हक। तर डोम समुदायका दीपक मलिकले त्यो हक त पाएका छैनन् नै, बसोबास पनि गुमाउनुपरेको छ।

२०६३ सालमै नेपालले छुवाछूतमुक्त घोषणा गरेको हो। त्यसमाथि जातीय तथा अन्य छुवाछूत र भेदभाव (कसुर र सजाय) ऐनसमेत नेपालमा छ। तर यसबीचमा पनि बारम्बार छुवाछूतको घटना मुखरित रूपमै बाहिर आइरहेका छन्। जातीय आधारमा हत्यासम्म भएका छन्। मानव सभ्यताकै कलंकका रूपमा रहेको जातिपाती कुप्रथाको निर्मूल नगरी समाजमा न्याय स्थापना हुन सक्दैन, तर यस्ता घटनामा स्थानीय जनप्रतिनिधि नै संलग्न हुने र कहिलेकाहीँ प्रतिनिधि सभाका सदस्यहरू पनि मतियार बन्ने गरेका छन्। नीति निर्माता र शासक नै कुप्रथाको संरक्षकमा उभिएपछि जातिपातीको कुप्रथाको जरो भैँ जखर ढंगले बलियो भएको छ। छुवाछूतका घटना निर्मूल गर्न कानुनी व्यवस्थामात्रै अपर्याप्त रहेको प्रमाण यसबीचमा भएका घटनाहरू नै हुन्। मूलतः राजनीतिक व्यवस्थाको परिवर्तनसँगै जेजति समानताका उपलब्धि भएका छन्, सीमान्तकीकृत वर्गको हितमा पनि भएका छन्। तर, ती अपर्याप्तै रहेको पनि पुष्टि जातीय विभेदका घटनाहरूले पुष्टि गर्छन्।

राजनीतिक क्रान्तिसँगसँगै आर्थिक र सामाजिक क्रान्ति पनि हुनुपर्ने थियो, त्यसो नहुँदा समाजमा जरा गाडेर बसेको छुवाछूतको कुप्रथा अझै हट्न नसकेको हो। यसका लागि ठूलो जागरण आवश्यक छ। नीतिनिर्मातादेखि समुदायसम्मको संलग्नतामा धनीभूत रूपमा चालिने अभियानले मात्रै धेरै हदसम्म यसलाई निमिट्यान्न पार्न सक्छ।

समाजलाई अझै पछि धकेल्ने यस्ता विभेदकारी कुप्रथालाई व्यावहारिक हिसाबले मेलमिलापमा टुंग्याउने वा कुनै सहमतिको बिन्दुमा लगेर बिसर्जन गर्नु हुँदैन। दोषीमाथि कडा कारबाही गरी छुवाछूत विरुद्धको कानून कार्यान्वयन गर्नुपर्छ। पीडितलाई क्षतिपूर्ति दिनुपर्छ।

यजनाथ दाहाल

आर्थिक वर्ष २०८१/८२ देखि कार्यान्वयनमा ल्याइएको नेपालको सोहीँ पञ्चवर्षीय योजनाले 'समुद्ध नेपाल, सुखी नेपाली' को दीर्घकालीन राष्ट्रिय सोच राखेको छ । समृद्धिका चार वटा र सुखी नेपालीका पाँच वटा राष्ट्रिय लक्ष्य उक्त योजनामा रहेकोमा 'मानव पुँजी निर्माण तथा सम्भावनाको पूर्ण उपयोग' र ' उच्च तथा दिगो उत्पादन एवं उत्पादकत्व' समृद्धितर्फका प्रमुख लक्ष्य देखिन्छन् । राष्ट्रिय लक्ष्य प्राप्तमा सम्भावनाका सबै पक्षको द्वार खोल्दै नेपाल र नेपाली क्षमताको पूर्ण उपयोग गर्न सकिँएमा मात्र दीर्घकालीन यात्राले लिएको गन्तव्यमा सहजै पुग्न सकिन्छ । नेपालको प्राकृतिक स्रोतको रूपमा रहेको वनक्षेत्रको उपयोगबाट उद्यमशीलताको विकास र प्रवर्धन गरी मुलुकको औद्योगिक विकासमार्फत राष्ट्र परिलक्षित दीर्घकालीन सोचमा योगदान पुर्‍याउनुपर्ने आवश्यकता छ । वनक्षेत्रमा संलग्न विज्ञले वनक्षेत्रबाट सोहीँ योजनाले राखेको राष्ट्रिय आकांक्षामा पुग्न सक्ने योगदानको विषयमा अध्ययन अनुसन्धान, चिन्तन मनन र चर्चा परिचर्चा गरी विषयवस्तुको प्रकटीकरण एवं उजागर गर्नु आवश्यक छ ।

दिगो उत्पादन र उत्पादकत्वमार्फत मुलुकको उद्यमशीलता प्रवर्धन गरी राष्ट्रिय आय निर्माण र रोजगारी सिर्जनामा वनक्षेत्रको बृहत्तर सम्भावना छ । बृहत्तर सम्भावना रहेको वनक्षेत्रमा विद्यमानका चुनौती तथा समस्याको निराकरण गर्न सक्दा वनक्षेत्रले उल्लिखित राष्ट्रिय आकांक्षा प्राप्तमा अतुलनीय योगदान गर्न सक्छ भन्ने विज्ञहरूको अभिमत छ । वन उद्यमशीलता प्रवर्धनका सम्भावना, समस्या तथा चुनौती के के छन् त ?

सम्भाव्य पक्ष

नेपालको कुल भूभागको करिब ६८ लाख हेक्टर क्षेत्रमा वनले ढाकेको छ । निजी हकभोगको जग्गामा लगाइएको वनक्षेत्र

जोड्ने हो भने योभन्दा पनि बढी वनले ढाकेको क्षेत्र हुन जान्छ । एक अध्ययनले देखाए अनुसार व्यवस्थापन र सदुपयोगका हिसाबले पहुँचयोग्य रहेका करिब २२ लाख हेक्टर वनक्षेत्रको दिगो वन व्यवस्थापन पद्धतिमार्फत संरक्षण, विकास र सदुपयोग गर्न सक्दा वार्षिक न्यूनतम १५ करोड घनफिट काठ उत्पादन गर्न सक्ने सम्भावना छ । हामीलाई वार्षिक आवश्यक पर्ने काठको माग भनेको वार्षिक पाँचदेखि सात करोड घनफिट मात्र हो भन्ने छ । काठ तथा काठजन्य वस्तुको उत्पादन, काष्ठ कलाको विकास तथा प्रवर्धनमार्फत उद्यमशीलता उन्नयन गरी रोजगारी र आम्दानी गर्ने प्रबल सम्भावना छ । उल्लिखित २२ लाख हेक्टर वनक्षेत्रलाई दिगो वन व्यवस्थापनको पद्धतिमा प्रभावकारी ढङ्गले व्यवस्थापन गर्दा मात्रै पनि वर्षेभरि दुई लाख जनशक्तिले रोजगारी पाइरहने छन् ।

विडम्बना वार्षिक करिब सात/आठ करोड घनफिट काठ अन्तर्राष्ट्रिय बजारमा निर्यात गर्न सक्ने हाम्रो क्षमता रहँदारहँदै पनि हामी काठ र काठजन्य वस्तु तथा सामग्रीको ठुलो मात्रामा आयात गरिरहेका छौँ । भन्सार विभागबाट प्रकाशित माघ महिनासम्मको पछिल्लो साढे चार वर्षको अभिलेख हेर्दा नेपालले एक खर्ब, ४१ अर्ब, ३८ करोड रुपियाँ बराबरको काठ तथा काठजन्य सामग्री आयात गरेको देखिन्छ भने सोही अवधिमा काठ तथा काठजन्य वस्तुको निर्यात भने २७ अर्ब चार करोड रुपियाँ बराबरको मात्र छ । नेपालको वनको दिगो व्यवस्थापनमार्फत काठको उत्पादन गरी सिधै गोलिया काठ मात्र विदेशमा पठाएर न्यूनतम एक खर्ब हेरेक वर्ष आम्दानी गर्न सक्ने सम्भावना छ भने काष्ठ प्रविधि र कलाको प्रयोगद्वारा स्वदेशमै काष्ठकलाका सामग्री निर्माण गरी मूल्य अभिवृद्धिमार्फत निर्यात गर्दा अफ्न धेरै गुणा बढी आम्दानी गर्न सक्ने देखिन्छ ।

जडीबुटी तथा गैरकाष्ठ वन पैदावार अर्को महत्वपूर्ण क्षेत्र हो । नेपालका वनमा पाइने बोटबिरुवामध्ये नौ सय प्रजातिमा औषधीय गुण रहेको भन्ने छ । त्यस्तै; चार सयभन्दा बढी बोटबिरुवाको खाद्यान्न उपयोगको गुण रहेको भन्ने एक अध्ययनले प्रकाश पारेको छ । नेपालका यस्ता जडीबुटी तथा गैरकाष्ठ वन उपजमध्ये करिब १५० वटा प्रजातिको

व्यापारीकरण हुने गरेको, ३५ प्रजातिको खेती प्रणालीको प्रविधिको विकास भएको भन्ने अभिलेख छ । त्यसै गरी करिब ९० प्रतिशत जति कच्चा पदार्थकै स्वरूपमा ५० भन्दा बढी मुलुकमा निर्यात हुने गरेको र यसबाट करिब छ अर्ब रुपियाँ बराबरको वार्षिक मौद्रिक आय हुने गरेको भन्ने एक अध्ययन प्रतिवेदनले इङ्कित गरेको छ ।

स्वदेशमा जडीबुटी तथा गैरकाष्ठ वन पैदावारको प्रशोधन हुने व्यवस्था गरी प्रशोधित तथा रिफाइन वस्तुको निर्यात गर्न सकेको अवस्थामा हालको छ अर्बभन्दा केनै गुणा अधिक मौद्रिक आम्दानी गर्न सक्ने सम्भावना छ । अहिले हामी अर्बौँ रुपियाँ बराबरका मानवीय स्वास्थ्योपचारका औषधी आयात गरिरहेका छौँ । आफ्नै मुलुकभित्र रहेका नौसय प्रजातिमध्ये महत्वपूर्ण र प्रचुर सम्भावना रहेका १०० प्रजातिको मात्र स्वदेशमै प्रशोधन गरी औषधीजन्य सामग्री उत्पादन गर्न सकेमा स्वदेशी माग पूरा गरी निर्यात गर्न सक्नेसमेत सम्भावना देखिन्छ ।

वनक्षेत्रद्वारा पर्यापर्यटन उद्यशीलता अभिवृद्धि गर्न सक्ने अर्को उल्लेखनीय क्षेत्र छ । नेपालमा आउने विदेशी पर्यटकमध्ये करिब ६० प्रतिशतले राष्ट्रिय निकुञ्ज, वन्यजन्तु आरक्ष, संरक्षित क्षेत्र जस्ता प्राकृतिक वनक्षेत्रको भ्रमण गर्ने गरेको भन्ने अभिलेख छ । यस सूचकद्वारा स्थानीय पर्यापर्यटन व्यवसायमा वन, वन्यजन्तु तथा पारिस्थितिकीय प्रणालीको अमूल्य योगदान छ । यस्तो पर्यापर्यटन उद्यमशीलतालाई अफ्न प्रभावकारी तुल्याउन यस क्षेत्रमा रणनीतिगत सुधारको आवश्यकता छ । नेपालको सुन्दरता, सामाजिक जीवन, सांस्कृतिक पक्षलायतका विविध विषयमा प्रभावकारी सूचना व्यवस्थापन तथा सोको प्रसारप्रचार महत्त्वपूर्ण रणनीति हो । त्यस्तै; आउने विदेशी पाउनालाई आफ्नै घरमै आएको भान पार्ने गरी गरिने स्वागत र आतिथ्यत्था प्रदान अर्को महत्वपूर्ण पक्ष हो । पर्यटकका लागि आवश्यक यातायातका भरपर्दो तथा आरामदायक व्यवस्था, अन्य अनिवार्य चाहिने सरसुविधा र सहयोग पनि यस उद्यमका निमित्त नभई नहुने पक्ष हो । हाम्रा पर्यटकीय क्षेत्रलगायत

सबै क्षेत्रमा सरसफाइ, सुन्तरता अभिवृद्धि र आउने पाहुनाको निमित्त सुरक्षाको प्रत्याभूति र सुनिश्चितता दिलाउनु पनि अत्यन्त आवश्यक छ । यी सबै पक्षको सुव्यवस्थापन गरी अन्तर राष्ट्रिय जगतमा व्यापक प्रसारप्रचारमार्फत नेपाल भ्रमण गर्न सुन्दर देश छ भन्ने सन्देश सम्प्रेषण गर्न सकेमा यो क्षेत्रबाट नेपालले बृहत्तर रूपमा आम्दानी र रोजगारी सिर्जना गर्न सक्ने अवसर छ ।

वन्यजन्तुको पालन, प्रजनन र अध्ययन अनुसन्धान वनक्षेत्रको अर्को एउटा महत्वपूर्ण तथा नयाँ क्षेत्र हुन सक्छ । वनक्षेत्र, निकुञ्ज, आरक्ष, संरक्षणक्षेत्र जस्ता प्राकृतिक भूभागको प्रभावकारी संरक्षण र विकासद्वारा विभिन्न वन्यजन्तुको वासास्थानमा सुधार र प्रवर्धन भएकाले केही वन्यजन्तुको संख्यामा अभिवृद्धि भएको छ । सन् २००९ मा १२१ रहेको बाघको संख्या हाल ३५५ भन्दा बढी नै छन् । कस्तुरी मृग जस्तो सङ्कटासन्न र दुर्लभ प्रजातिको संख्यामा पनि वृद्धि हुँदै छ । यस्ता बहुमूल्य, दुर्लभ तथा सङ्कटासन्न प्रजातिको प्रजनन, पालन, अध्ययन, अनुसन्धानमा व्यापक लगानी गरी नेपाल दुर्लभ वन्यजन्तुको अध्ययन र अनुसन्धान गर्ने मुख्य केन्द्र (हब) को रूपमा विकास गरी संसारभरिका वन्यजन्तु विज्ञ, अध्ययनमा संलग्न जिज्ञासु र विद्यार्थीलाई आकर्षण गर्न सकिन्छ ।

अन्य वन्यजन्तु जस्तै; चित्तल, रतुवा, वनेल, कालिज, मयुर जस्ता वन्यजन्तु तथा पन्छीको बृहत् रूपमा पालन, प्रजनन र अध्ययन अनुसन्धान गरी यस्ता पालित जनावरका मासु, हाड, छाला वा सिँगै जनावर निकासी गर्ने व्यवसायको नयाँ थालनी गर्न सकिने सम्भावना छ । यो क्षेत्र नवीन भएकाले यसमा सरोकार राख्ने सबैको साझा धारणा निर्माण गरी सरकारले ठोस नीति लिन अत्यन्त जरुरी छ । आफ्ना वनका काठ कुहिनै अवस्थामा

सम्भाव्य वनबाट उत्पादन हुने काठको सही सदुपयोग र यसको औद्योगिक विकास, गैरकाष्ठ वन पैदावारको स्रोत संरक्षण, दिगो विकास र स्वदेशमै प्रशोधनको प्रभावकारी व्यवस्थापन, पर्यापर्यटन उद्यमशीलताको विकास र प्रवर्धन तथा वन्यजन्तुको पालन, प्रजनन र अनुसन्धान जस्ता नवीन शैलीको

अवलम्बन वनक्षेत्रका नेपाल लिएको उल्लिखित राष्ट्रिय लक्ष्यका रूपान्तरणकारी (गेम चेन्जर) योजना एवं उद्यमशीलता हुन् । यी चार पक्षमा सही दृष्टिकोण, प्रभावकारी नीति तथा रणनीति, प्रभावकारी योजना तथा कार्यक्रमको तर्जुमा एवं तिनको सही र प्रभावकारी कार्यान्वयन गर्न सकेमा राष्ट्रिय समृद्धि प्राप्तमा व्यापक योगदान पुग्न छ । यसका लागि यस क्षेत्रका चुनौती तथा समस्याको सही आकलन तथा सामयिक र ठोस समाधान पहिलो सर्त हुन्छ ।

मूलतः वनको दिगो व्यवस्थापनको निमित्त स्थिर नीति, रणनीति, कार्यक्रम र योजनाको प्रस्तावना र कार्यान्वयन हुन नसक्नु नै प्रमुख चुनौती हुन् । उल्लिखित लक्ष्य प्राप्तिका लागि के कस्ता नीति, योजना, कार्यक्रम र बजेटको आवश्यकता पर्छ एक पटक नेपालका सम्पूर्ण राजनीतिक दल एक ठाउँमा बसेर मतैक्य नभएसम्म वनक्षेत्रका नीति, रणनीति र प्राथमिकता सरकार बदलिने बित्तिकै अन्योलमा परिहाल्छन् । यो अर्को समस्या हो । वन उद्यमशीलता प्रवर्धनका लागि निजी क्षेत्रको संलग्नता अनिवार्य सर्त हो । हाम्रो मुलुकमा वन उद्यमशील संलग्न निजी क्षेत्र त्यति उत्साही देखिँदैन । यसको सही सम्बोधन अर्को महत्वपूर्ण पक्ष हो । गैरकाष्ठ वन पैदावार उद्यमशीलताको प्रवर्धनमा सहकारी अवधारणाको प्रयोग र व्यवस्थापन कतिपय अवस्थामा अपरिहार्य छ ।

वनजन्य उद्यमशीलताको निमित्त कच्चा पदार्थको सततः आपूर्ति अनिवार्य सर्त हो । यसका लागि हाम्रा वन पैदावार बित्रीवितरणका प्रक्रिया र विधि भन्फटिला छन् । यसको निराकरण गरी सरल तथा सर्वसुलभ हिसाबले वनजन्य कच्चा पदार्थको उपलब्धता हुने व्यवस्था मिलाउनु आवश्यक छ । आफ्ना वनका काठ कुहिनै अवस्थामा पुर्‍याएर, सडाएर र गलाएर हामीले बाहिरी मुलुकबाट काठ ल्याएका छौँ । यो ठुलो महारोग हो । वनमा काठ कुहिनै नदिने र सङ्कलन गरेको वन पैदावार तीन/छ महिनाभित्रमा अनिवार्य बित्रीवितरण गरिसक्ने गरी कानुन बनाई यसका जिम्मेवार पदाधिकारीलाई सर्तसहितको उत्तरदायी बनाउनु आवश्यक छ ।

स्वास्थ्यमा जलवायु परिवर्तन प्रभाव

परिवर्तनको भूमिका रहेको डा. धिमालको भनाइ छ । नेपालमा हुने मृत्युमध्ये २१ प्रतिशतको मृत्यु जलवायु प्रदूषणका कारण निम्त्याउने स्वास्थ्य समस्याका कारण हुने गरेको छ । एक दशकसम्म नेपालमा सरुवा रोगको प्रकोपले धेरैको मृत्यु हुने गरेको थियो तर अहिले अवस्था फेरिएको छ । प्रत्येक घरमा कुनै न कुनै ब्यक्ति नसर्ने रोगबाट पीडित छन् । नसर्ने रोगमध्ये पनि उच्च रक्तचाप र मधुमेह त सबैको साझा स्वास्थ्य समस्या नै बनेको छ । ती रोगमध्ये केही अस्वस्थ्यकर खानपान र जीवनशैलीका कारण लाग्छन् भने केही वातावरण र मेटाबोलिजमसँग सम्बन्धित छन् । वायु प्रदूषण, दूषित पानी र वातावरणीय परिवर्तनका कारण उत्पन्न हुने रोग पर्छन्, जसले श्वासप्रश्वाससम्बन्धी रोग र अन्य स्वास्थ्य समस्या निम्त्याउँछन् ।

मेटाबोलिजमसँग सम्बन्धित कारकमा उच्च रक्तचाप, मधुमेह र मोटोपनलगायत अवस्था पर्छन्, जसले हृदयघात, पक्षघात र अन्य गम्भीर रोगको जोखिम बढाउँछन् । त्यसै गरी व्यवहारजन्य कारकमा धूमपान, मदिरा सेवन, असन्तुलित आहार र शारीरिक गतिविधिको अभावले स्वास्थ्यमा नकारात्मक असर पार्दै दीर्घकालीन रूपमा मृत्युको मुखसम्म पुर्‍याउन भूमिका खेल्छन् ।

अमेरिकाको वासिङ्गटन विश्वविद्यालयको स्वास्थ्य मेट्रिक्स एनड इन्थालुएसन इन्स्टिच्युटको नेतृत्वमा सम्पन्न भएको विश्वव्यापी रोगको भारको अनुमान प्रदान गर्ने ग्लोबल बर्डन अफ डिजिज २०२१ नामक अध्ययन अनुसार विश्वभरि मृत्युका प्रमुख तीन कारणमा मुटुसम्बन्धी रोग २८.६१

प्रतिशत, श्वासप्रश्वाससम्बन्धी सङ्क्रमण तथा क्षयरोग १६.५ प्रतिशत र क्यान्सर १४.५ प्रतिशत छ । दक्षिण एसियामा मुटुसम्बन्धी रोग २४.७४ प्रतिशत श्वासप्रश्वाससम्बन्धी सङ्क्रमण तथा क्षयरोग २०.८ प्रतिशत र श्वासप्रश्वाससम्बन्धी दीर्घ रोगले १०.३८ प्रतिशत मृत्युका प्रमुख तीन कारण देखिएका छन् । पछिल्लो समय मुटुसम्बन्धी रोग अधिक बढेको देखिन्छ जुन १९९० मा प्रति लाख ५४.९३ थियो भने २०२१ मा यो दरमा वृद्धि भएर ८८.७६ प्रति लाख पुगिसकेको छ ।

सन् १९९० मा श्वासप्रश्वाससम्बन्धी रोग विशेष गरी क्षयरोग र तल्लो श्वास नलीको सङ्क्रमण मृत्युको प्रमुख कारक तत्व थियो । पछिल्लो समय क्षयरोग र तल्लो श्वास नलीको सङ्क्रमणका कारणले मृत्यु हुने संख्यामा कमी आए पनि कोरोना महामारीको समयमा श्वासप्रश्वाससम्बन्धी रोगको दरमा अचानक वृद्धि देखिएको थियो ।

मृत्युलाई प्रभाव पार्ने प्रमुख जोखिम तत्वमा क्रमशः उच्च रक्तचाप, धूमपान र रातमा उच्च मधुमेह पर्छन् । उच्च रक्तचाप र रातमा चिनीको मात्रा बढ्दै जानुमा शारीरिक व्यायामको कमी, अस्वस्थ खानपान र जीवनशैली, वायु प्रदूषणलगायत कारण हुन् ।

दीर्घ श्वासप्रश्वासका लागि धूमपान प्रमुख कारण हो । यस्तै गरी वायु प्रदूषण, घरको धुवाँ, रासायनिक पदार्थ मिसिएको धुवाँको मुस्तोले श्वासप्रश्वासको रोग बढिरहेको छ । श्वासप्रश्वासको रोगमा लामो समयसम्म धूमपान गर्ने ब्यक्ति, धुवाँ तथा वायु प्रदूषणमा रहने ब्यक्ति (ट्राफिक, ईटाभटा, सिमेन्ट

कारखानामा काम गर्ने आदि) जोखिममा हुन्छन् । यस्ता रोगबाट जोगिन धूमपानदेखि टाढै रहेर प्रदूषणबाट जोगिन आवश्यक छ । प्रदूषणबाट जोगिन बाहिरी वातावरणमा निस्कँदा मास्क लगाएर मात्र निस्कन आवश्यक हुन्छ । यसका साथै ग्रामीण क्षेत्रमा दाउरा तथा अन्य धुवाँ निस्कने वस्तुबाट खाना पकाउने कारणले पनि श्वासप्रश्वासमा समस्या बढाउँछ ।

वायु प्रदूषणका प्रभावमा पनि उल्लेखनीय परिवर्तन आएको छ । सन् १९९० को तुलनामा, विश्वभर वायु प्रदूषणका कारण हुने मृत्युदर प्रति लाख १३७.६३ बाट घटेर १०२.३९ पुगेको छ । विश्वभर यसलाई दोस्रो प्रमुख जोखिमको रूपमा मानिन्छ, त्यही दक्षिण एसिया र नेपालमा २०२१ मा वायु प्रदूषण सबैभन्दा बढी मृत्युको कारणको रूपमा देखिएको छ । घरायसी वायु प्रदूषण केही हदसम्म घटेको भए पनि यसले अझै पनि महत्वपूर्ण स्वास्थ्य जोखिमको रूपमा काम गरिरहेको छ । घरायसी वायु प्रदूषण घट्दै गएको भए पनि बाह्य वायु प्रदूषण वृद्धि हुँदै गएको छ, जसले मानव स्वास्थ्यमा नकारात्मक प्रभाव पारिरहेको छ ।

विश्वभर वायु प्रदूषणका कारण हुने मृत्युदर प्रति लाख १३७.६३ बाट घटेर १०२.३९ पुगेको छ । विश्वभर यसलाई दोस्रो प्रमुख जोखिमको रूपमा मानिन्छ, त्यही दक्षिणएसिया र नेपालमा २०२१ मा वायु प्रदूषण सबैभन्दा बढी मृत्युको कारणको रूपमा देखिएको छ ।

यो बढ्दो वातावरणीय वायु प्रदूषणको कारण श्वासप्रश्वास, एलर्जी, हृदयसम्बन्धी

समस्यालगायत स्वास्थ्य समस्या देखा परिरहेका छन् । यसले मानिसको जीवनशैली र स्वास्थ्यमा गम्भीर असर पुर्‍याइरहेको छ । साथै, जलवायु परिवर्तनले पनि रोगहरूको फैलावट तथा भारमा वृद्धि गरेको छ ।

नेपाल सरकार स्वास्थ्य तथा जनसंख्या मन्त्रालय र स्वास्थ्य अनुसन्धान परिषद्ले गरेको अध्ययन 'बर्डन अफ डिजिजको अध्ययन प्रतिवेदन २०१९' मा नेपालमा हुने समष्टिगत मृत्यु, अल्पायुमा हुने मृत्यु र तिनका कारणहरू उल्लेख छ । प्रतिवेदनहरूमा विभिन्न स्वास्थ्य समस्याको कारण हुने अशक्तता र मृत्यु तथा अशक्तताका जोखिम तत्वहरूको अवस्था र प्रवृत्तिको विश्लेषण गरिएको छ ।

प्रतिवेदन अनुसार नेपालमा ३० वर्षको अवधिमा नसर्ने रोगका कारण हुने मृत्युदर दोब्बरभन्दा बढीले बढेको छ । सन् १९९० मा नेपालमा नसर्ने रोगका कारण हुने मृत्युको भार ३१.३ प्रतिशत थियो । सन् २००० मा उक्त दर बढेर ४३.२ प्रतिशत पुगेको थियो । यस्तै, सन् २०१० मा ५९.१ र सन् २०१९ मा आइपुग्दा ७१.१ प्रतिशत मृत्युको कारण नसर्ने रोग देखिएको छ । यसले पनि नेपालमा नसर्ने रोगको सुषुप्त महामारी फैलिइरहेको देखाउँछ । मुटु तथा रक्तनलीसम्बन्धी, मधुमेह, दीर्घ श्वासप्रश्वास तथा क्यान्सर जस्ता नसर्ने रोग नेपालमा पनि मृत्युको प्रमुख कारण बन्नु चिन्ताको विषय बनेको वरिष्ठ मुटु रोग विज्ञ डा. भगवान् कोइराला बताउनुहुन्छ । नसर्ने रोगको उपचारसँगै रोकथाममा विशेष रणनीति बनाएर अगाडि बढ्न हिलो गरेको अवस्थामा

❖ बाँकी तेश्रो पृष्ठमा

Pratidin National Daily

प्रतिदिन

तपाईं जहाँ भएपनि
प्रतिदिन दैनिक तपाईंसँगै

ताजा र विश्वसनीय खबरको लागि

लगाइन गर्नुहोस

www.pratidindaily.com

पदमराज जोशी

पछिल्ला वर्षमा नेपालमा नसर्ने रोगको कारण मृत्यु हुनेको संख्या बढ्दो छ । यसको प्रमुख कारणमध्ये जलवायु परिवर्तन प्रमुख कारण हो । जलवायु परिवर्तनले वायु, पानी र माटोमा असर गर्छ । वायु, पानी र माटोका कारण सरुवा रोगसँगै नसर्ने रोगको सङ्क्रमण पनि बढाउँछ । स्वास्थ्य विज्ञहरूका अनुसार जलवायु परिवर्तनको सबैभन्दा बढी असर स्वास्थ्य क्षेत्रमा पर्ने गरेको छ । नेपालमा गत असोजमा आएको अत्यधिक बाढी पहिरोका कारण थुप्रैले ज्यान गुमाए । केनै बिरामी परे । यसो हुनुको प्रमुख कारण पनि जलवायु परिवर्तन नै हो । बाढीका कारण स्वास्थ्य संस्थासमेत ढुबानमा परे । जलवायु परिवर्तनकै कारण पृथ्वीको तापक्रम बढ्दो छ । पछिल्ला वर्षमा किटजन्य रोगको सङ्क्रमण बढी रहेको छ । तराईमा हुने औलो हिमालसम्म पुग्नको कारण पनि जलवायु परिवर्तन कारक तत्व रहेको नेपाल स्वास्थ्य अनुसन्धान परिषद्का वरिष्ठ अनुसन्धान अधिकृत डा. मेघनाथ धिमाल बताउनुहुन्छ ।

डा. धिमालका अनुसार पृथ्वीको तापक्रम एक प्रतिशत बढ्यो भने साढे चार प्रतिशत रोगको भार बढ्छ । नेपालमा कुपोषणको समस्या बढ्दै जानु र सरुवासँगै नसर्ने रोगको सङ्क्रमण बढ्दै जानुमा पनि जलवायु

